

Ēriks Gorda

„Mēs visi esam šīs mums atvēlētās pasaules un laika sargātāji” (A.Slapiņš).

Apziņa, ka laiks darbam ir tikai trīsdesmit minūtes, liek no galvas šaut ārā pirmo, kas vien ienāk prātā. Varbūt tas pat ir labi, jo pirmā doma atspoguļojas vispatiesāk un kodolīgāk. Es skatos uz diviem vārdiem – laiks un pasaule – un neredzu tajos nekādu līdzību.

Man laiks nav svarīgs. Tas man nav mīļš. Laiks vairāk runā par pagātņi un nākotni – to, kas ticis laika gaitā atņemts, un to, kā vēl šobrīd nav, bet pēc kā tik ļoti alksti. Tagadnē no laika man ir stress, kā, piemēram, tagad. Laika nav, bet jāliek no sevis ārā viss, ko vien spēju savā prātā loģiski apkopot. Tā ir ar jebkuru, kam laiks ir ierobežots. Un es neredzu jēgu laiku sargāt. Tas ir nebeidzams process, ko nekas nespēj ietekmēt. Drīzāk laiks ietekmē mūs.

Tomēr vārds “pasaule” liek matiem sacelties stāvus. Pasaule ir tagadne, tas, kas mūs tur dzīvus un sniedz simtiem skaistu lietu. Tā ir tik neapprakstāma un neloģiska! Kāpēc viss ir tieši šādi? Un kāpēc manas pasaules centrs ir tieši Latvija? Pirmajam jautājumam atbildi nezinu. Otrajam zinu tieši un konkrēti – es Latvijai esmu piederīgs. Esmu šeit, lai to lolotu un būtu tās sargātājs. Jo, ja manas pasaules centrs netiks sargāts, sabruks arī visa mana pasaule. Manā dzīvē vairs nebūs šo simtiem gaišo lietu, kas mani tur dzīvu. Tikai maldīšanās mūžīgā tukšumā.

Es neesmu laika sargātājs, esmu savas pasaules – Latvijas – sargātājs. Man laiks nav jāšargā, tas man dod iespēju sargāt pasauli šeit un tagad. Un, lai cik maz laika man būtu, es sargāšu un aizstāvēšu Latviju, cik ilgi vien spēšu. Apsolu.